

işçi dayanışması

Uluslararası İşçi Dayanışması Derneği Bülteni www.uidder.org • 15 Aralık 2008 • No:9

Krizin Bedelini Ödememek İçin Mücadele Saflarına!

Kapitalist kriz tüm dünyada olduğu gibi Türkiye’de de gün geçtikçe daha fazla etkisini hissettiriyor. Yoğun işten atmalar, ücretsiz izin uygulamaları ve ücret kesintileri her işyerinde dayatılmaya başlandı. Patronların saldırıları bu kadarla da bitmiyor. Buna kıdem ve ihbar tazminatının gasp edilmek ve işsizlik sigortası fonunun yağmalanmak istenmesini de eklemek gerekiyor. Fatura bir kez daha işçilere kesiliyor. Ama bu krizin sorumlusu biz işçiler değiliz ve faturasını da ödememeliyiz! Krizin faturasını ödememek için işçiler olarak birleşmeli ve mücadele saflarına katılmamızdır.

Patronların düzeninin yol açtığı kriz, işçi sınıfının yaşam koşullarını her geçen gün daha da kötüleştiriyor. Krizi atlattık için patronlardan ve işçilerden “fedakârlık” beklendiği söyleniyor. Patronlar ve onların sözcüsü medya “krizin yükünü eşit yüklenmek” gerektiğini propaganda ediyor. Ama patronlar bugüne kadar işçilerin sırtından kazandıkları servete dokundurmuyorlar, işçiler ise işten atılarak açlığa ve sefalete terk ediliyor! Faturayı eşit paylaşmak bu mu?

Biz UID-DER’li işçiler olarak, krizin yanlış politikalarından kaynaklanmadığını biliyoruz. Kriz sermaye sisteminin bizzat kendi yapısından kaynaklanıyor. Fakat işçi kardeşlerimizin büyük bir çoğunluğu bu gerçeğin farkında değil. Patronların ve onlarla ağız birliği etmiş olan medyanın yalanlarına kanıyor, krizin faturasını ödemeye razı oluyor. Bu yalanlara karşı durmanın tek yolu örgütlenmek ve mücadeleye atılmaktır.

Mücadeleden başka çaremiz yok, hiçbir işçi tek başına patronlara karşı duramaz, hiçbir işçi tek başına kurtulamaz. Bu yolda sendikalarımıza da büyük görevler düşüyor. Sendikalar işçilerin mücadele örgütleridir, ama hâlâ tam olarak harekete geçmiş değiller. DİSK, KESK ve

Tük-İş’e bağlı muhalif sendikalar krizin faturasını ödememek için bazı doğru talepleri ileri sürdüler. Ancak **militan sınıf sendikacılığı** anlayışıyla mücadele edilmeden bu çok önemli talepleri hayata geçirmek mümkün değildir. Tüm sendikaların daha mücadeleciler bir çizgiye sahip olması ve harekete geçmesi, tabanın bindireceği basınca bağlıdır. Bu basıncı oluşturmanın yolu taban örgütlerimizi yaratmaktan geçmektedir.

Ekonomik krizden sendikasız işçilerin çok daha fazla etkilendikleri açıktır. Bu nedenle, sendikalı sendikasız her işyerinde, işçilerin kendi taban örgütüllüklerini oluşturmak için harekete geçmeliyiz. Eğer tabanda örgütlenir ve **işyeri komitelerimizi** kurarsak patronların saldırılarına örgütlü bir cevap verebilir ve sendikalarımızı da daha mücadeleciler bir çizgiye çekebiliriz. Patronlar işçileri işten attığı ya da ücretsiz izne çıkardığı zaman işyeri komiteleri işçileri harekete geçirmeli ve saldırıları geri püskürtmek için işe koyulmalıdır. Nitekim işyeri komitelerini kuran kimi işyerlerindeki işçiler, patronun saldırısına anında karşı durmuşlar ve sendika da işçileri desteklemek zorunda kalmıştır.

İşten atmaların ve ücretsiz izne çıkartmaların olduğu her işyerinde muhasebe defterleriyle birlikte üretimin kontrolü de işyeri komiteleri üzerinden işçilere açılmalıdır. İşyerlerinin kapatılmasına izin vermeyelim. Kriz gerekçesiyle kapatılmak istenen işyerlerinde işçiler üretimi kendi yönetimlerinde devam ettirmelidirler. Üreten işçiler yönetmesini de bilirler.

- Krizin faturası patronlara!
- Patronların muhasebe defterleri işçilere açılsın! Üretimde işçi denetimi!
- Kriz gerekçesiyle kapatılan fabrikalar işçilerin yönetimine!

İşsizlik ve İşsizlik Sigortası

İşsizlik hızla artıyor

Yaşanan ekonomik kriz bizim ülkemize uğramayacak ya da teğet geçecek diye açıklamalar yapılıyor olsa da rakamların anlattıkları açık. İşten atılmaların, ücretsiz izinlerin hızla arttığı şu günler biz işçi ve emekçiler için daha da zor günlerin yakın olduğunun bir göstergesi. İşsizlik hepimizin kapısında. Bunu gösteren verilerden biri de işsizlik ödeneği alanların sayısındaki artış.

İşsizlik ödeneği alanların sayısı Ekim ayında geçen yılın aynı ayına göre **yüzde 49** oranında artarak 143 bin 400 kişiye ulaştı. Oranın artıyor olması her defasında daha fazla sayıda işçinin işsiz kaldığını gösteriyor. Bu da işsizlik oranının ne denli büyümüş olduğunun bir göstergesi.

Burada gözden kaçırmamız gereken bir şey var. İşsizlik ödeneği en fazla 10 ay veriliyor. 10 ayını tamamlayıp da işsizlik fonunun tamamıyla dışına düşen işçi ise açığa mahkûm edilmiş oluyor.

İşsizlik sigortasından faydalanma koşulları

İşsizlik ödeneği uygulamasının başladığı 2002 Martından bugüne kadar, yani yaklaşık 6,5 yılda, toplam 1 milyon 199 bin işçiye ödeme yapıldı. Bu rakam işsiz sayısının 1 milyon 199 bin olduğunu göstermiyor elbette, sadece bu fondan “geçici olarak” faydalanmayı başaran işsiz sayısını gösteriyor. Bu ödenekten faydalanabilmek için getirilen yasal koşullar işsiz olmasına rağmen birçok işçinin bu fondan yararlanmasını engelliyor.

İşsizlik ödeneği almak isteyen işçinin;

- Son 3 yılda en az 600 gün işsizlik sigortası primi ödemiş olması,
- Son 120 günde kesintisiz olarak işsizlik sigortası primi ödemiş olması,
- İş akdinin fesih tarihinden itibaren 30 gün içinde İş Kurumu’na yazılı olarak başvurması,
- İşçinin iş akdinin feshini gerektiren bir kusur işlememiş olması,
- İşçinin kendi isteğiyle işten ayrılmamış olması gerekiyor.

Bunun anlamı açıkça şudur: eğer sigortasız çalışıyorsanız veya son 3 yılda 600 gün sigortalı bir işte çalışmadıysanız ya da patronunuz bir kulpuna uydurup sizi tazminatlarınızı ödemedi ve kendini haklı göstererek işten attıysa, bu fondan yararlanamıyorsunuz demektir. Tüm koşullara uysanız bile, 30 gün içinde İşten Ayrılma Bildirgesi ile birlikte İş Kurumu’na yazılı olarak başvuruda bulunmadıysanız yi-

ne bu fondan yararlanamazsınız. İşten Ayrılma Bildirgesi’ni patronunuzun vermemiş olması ise sizin sorunuz olur! Kendi isteğinizle, diyelim iş koşulları çok kötü olduğu için işten ayrıldıysanız yine bu fondan yararlanmayı unutun; bu durumda işsizlik sigortası primini ödemiş olmanız hiçbir şeyi değiştirmemektedir.

İşsizlik sigortasından faydalanma süreleri

Tüm bu koşulları yerine getirdiniz diyelim, o zaman da bu fondan size yeni bir iş edininceye kadar ödeme yapılacağını sanıyorsanız yanılıyorsunuz. Yasal düzenleme ile buna da bir kısıtlama getirilmiş durumda. Bu sınırlamayı belirleyen ise ne kadar gün prim ödediğiniz. Eğer daha önce de işsiz kaldıysanız ve sadece son 600 gün prim ödediyseniz bu sigortadan ancak 180 gün yararlanabilirsiniz. Eğer 900 gün prim ödediyseniz 240 gün, 1080 gün ve daha fazla prim ödediyseniz 300 gün işsizlik ödeneği alabilirsiniz. Daha sonrası mı? Bu fon sizden kesilen paralarla oluşturulmuş olsa bile, devlet daha sonra nasıl aç kalmayacağınızla hiç mi hiç ilgilenmemektedir.

İşsizlik sigortasından ödenecek miktar

Gelelim işsiz kalan ve işsizlik ödeneğine hak kazanan bir işçinin ne alacağına. Burada beklenen, yaklaşık olarak en son alınan ücret kadar bir ödeme yapılması olabilir. Fakat gerçek asla bu değildir. Ödenecek tutar, prim ödenen son 4 aylık ortalama net ücretin yalnızca %40’dır. Somutlaştıracak olursak, son 4 ayın ortalamasıyla hesaplanan aylık net ücretiniz 600 YTL ise, size bu fondan aylık 240 YTL ödeme yapılacak demektir. Ayrıca, işçiye verilecek ödenek tutarı, ödeneğin verildiği tarihte geçerli olan brüt asgari ücretin %80’iyle de sınırlandırılmış durumdadır.

Patronların oyunları

İşsizlik sigortası fonu, işçilerden kesilen primlerle oluşturulan bir fon. 2002 Mart ayından beri, sigortalı çalışan tüm işçilerden her ay kesiliyor bu primler. İşsizlik sigortası fonunda 31 Ekim 2008 tarihi itibarıyla 36,7 milyar YTL bulunuyor. Bu fonda aslında toplam 40,1 milyar YTL birikti ve bu paranın bugüne kadar **sadece 1,7 milyar YTL**’si işsizlik sigortası ödemelerinde kullanıldı. Neredeyse işsizlik sigortası ödemeleri kadar bir miktarı ise **(1,3 milyar)** GAP yatırımlarında kullanılmak üzere bir süre önce bütçeye aktarıldı.

İşsizlik ödenekleri “çalışmaya teşvik” bahanesiyle bugüne kadar özellikle düşük tutulurken, ekonomideki kriz ne-

Acil Taleplerimiz İçin Mücadeleye

- İşten atmalar durdurulsun, iş saatleri düşürülsün, herkese iş!
- Ücretsiz izinler ücretli izinlere çevrilsin!
- Herkese iş güvencesi sağlansın!
- Sendikasız çalıştırmaya son!
- Asgari ücret vergi dışı bırakılsın, vergiler patronlardan kesilsin!
- İşçilerin kredi kartı, elektrik, su ve doğalgaz borçları silinsin!
- Elektriğe, gaza ve suya zamlar durdurulsun, yapılan zamlar geri alınsın!

- Gıda fiyatları ucuzlatılsın!
- Ev kiralari dondurulsun!
- Emekçilere parasız sağlık, eğitim, konut ve ulaşım!
- Patronların muhasebe defterleri işçilere açılsın! Üretimde işçi denetimi!
- Kriz gerekçesiyle kapatılan veya tensikata uğrayan fabrikalar işçilerin yönetimine!
- İşsizlik sigortası fonu işçi yönetimine!
- İşsizlik sigortası ödeneği iş buluncaya kadar ödensin!

deni ile patronlar şimdi gözlerini bu fona çevirmiş durumda. Ekonomik kriz nedeni ile toplu işçi çıkarmayı düşünen patronlar, kıdem tazminatlarını ceplerinden ödemek istemedikleri için bir kıdem tazminatı fonu oluşturulmasını istiyorlar. Bunu istemekle de kalmıyor, bu fona işsizlik sigortası fonundan “geçici” olarak borç verilmesini, kriz sona erdikten sonra da kıdem tazminatı fonunu kullanan işverenlerin işsizlik fonuna olan “borçlarını ödemelerini” talep ediyorlar. Tabii bu borçlarını geri ödemek gibi bir derterli olduğunu düşünmek saflık olur. Asıl niyetlerinin kriz döneminde iflas bildirerek ya da bir başka yolla bunu iç etmek olduğu açık. Yani fon gelirine, ki oldukça iştah kabartan bir tutar, gerek patronlar gerekse patronların temsilcisi olan devlet göz dikmiş durumda. Krizin faturasını toplu işten atma ve ücretsiz izin gibi uygulamalarla bizlere ödetmek isteyen patronlar sınıfı, işsizlik sigortası fonu aracılığı ile de kıdem tazminatlarını yine bize ödetmeye çalışıyorlar.

Ne yapmalıyız?

Tüm bu oyunlara gelmemeliyiz. Biz işçiler tek başımıza kaldığımızda güçsüz ve çaresiz olabiliriz. Ama tek başımıza

kalmak zorunda değiliz. Örgütlenmeli ve mücadele-ye atılmamız. Kaybedeceğimiz hiçbir şeyimiz yok. Zaten elimizde kalan her şeyi, biz sessiz kaldığımız sürece bir bir elimizden alıyorlar. Emeklilik yasası ile mezarda emeklilik bize dayatılmadı mı? Sosyal Güvenlik Kurumu düzenlemele-ri ile sosyal güvenliğimiz tırpanlanmadı mı? Şimdi de işsizlik sigortamıza ellerini uzatıyorlar. Buna dur demeyecek miyiz? **Haydi örgütlenmeye! Haydi bilinçlenmeye! Haydi ÜİD-DER’le mücadeleye!** ■

Tezcan Galvaniz’de İşten Atılmalar ve Direniş

■ Kocaeli’den ÜİD-DER’li işçiler

İzmit Aslan Bey Organize Sanayi Sitesinde kurulu olan Tezcan Galvaniz’de kriz bahanesiyle 39 işçi işten atıldı. Birleşik Metal-İş sendikasında kısa bir süre önce örgütlenen işçiler direnişe geçtiler. Fabrikada **390 kişi** çalışıyor ve bunların **280’i sendikaya üye**, diğer işçiler ise **kapsam dışı** durumunda.

ÜİD-DER üyeleri olarak direnişte olan işçi arkadaşlara destek vermek için fabrika önüne gittik. Konuştuğumuz bir işçi arkadaş, “bu fabrikayı biz bu hale getirdik, bunun karşılığında ise işten atıldık. Bizler barış taraftarıyken patron kavga istedi, biz de bu kavgada kararlıyız. Buradaki asıl amacın **örgütlülüğü yok etmek** olduğunu biliyoruz, yaşanan kriz de bunun için bir fırsat oldu. Kâr ederken paylaşmadık ama **şirket zarar edince bunun faturası bize kesildi.**

Ama biz bu faturayı kabul etmiyoruz, bunun için de mücadele etmekte kararlıyız” diyordu.

Örgütlenme sürecinde iki üç arkadaşlarını Türk-Metal’e yolladıklarını, ama diğer taraftan Birleşik-Metal-İş’te örgütlendiklerini, bunu duyan patronun çok şaşırıldığını anlattılar. Çünkü patronun Türk-Metal’e bir itirazının olmadığını, ama Birleşik-Metal-İş’i istemediğini, onun kavgacı bir sendika olduğunu söyleyip işçileri kandırmaya çalıştığını ekliyordu bir kardeşimiz. **“Eğer zarar ediyorsa fabrikayı bize bıraksın biz burayı yönetiriz”** diyordu bir işçi ağabey ve ekliyordu, “bizlere bir sürü oyunlar oynanıyor ama bizler buna hazırlıklyız.” Bu sürece gelmeden eğitim toplantıları yaptıklarını, yaşanacakları önceden konuşup tartıştıklarını, buradan dönüşün olmadığını, sonuna kadar mücadele edeceklerini söylüyorlardı hep bir ağızdan.

ÜİD-DER’li işçiler olarak Tezcan Galvaniz işçilerinin haklı mücadelelerinde yanlarında olmaya devam edeceğiz. ■

Kamu Emekçilerinin Toplu Sözleşme Hakkı Engellenemez!

Tüm Bel-Sen üyesi kamu emekçileri, Kadıköy Belediyesi önünde yaptıkları basın açıklaması ile Belediye yönetimini toplu sözleşme yapmaya çağıldılar. Kadın erkek 100 kadar sendika üyesi belediye işçisi, “Sadaka Değil Toplu Sözleşme İstiyoruz”, “Başkan Şaşırma Sabrımızı Taşırma”, “Zafer Direnen Emekçinin Olacak”, “Toplu Sözleşme Hakkımız Grev Silahımız” sloganlarını hep bir ağızdan haykırdılar.

Tüm Bel-Sen 3 No’lu Şube Başkanı Hasan Güzel, okuduğu basın açıklamasında, grevli ve toplu sözleşmeli sendika hakkı için iç hukuk yoluyla verilen mücadelenin tıkanmasıyla davayı AİHM’e taşıdıklarını ve 12 Kasım 2008 tarihinde AİHM’in verdiği kararla davanın Tüm Bel-Sen lehine sonuçlandığını ifade etti. AİHM kararı ile beraber sendikaların belediyelerle ve diğer kamu kurumlarıyla toplu sözleşme yapmalarının önünde hukuki bir engel kalmadığını vurgulayan Güzel, Kadıköy Belediye yönetimini Tüm Bel-Sen ile 2008 Şubat ayında başlayan toplu sözleşme görüşmelerini derhal sonuçlandırmaya çağırdı. Son olarak belediye emekçilerine seslenen Güzel, “belediye emekçilerini haklarına sahip çıkmaya ve her türlü demokratik tepkilerini göstermeye hazırlıklı olmaya çağırıyoruz” dedi.

Cumhuriyet tarihi boyunca kamu emekçilerinin grevli ve toplu sözleşmeli sendika hakkı yok sayıldı. Kamu emekçilerinin 90’lı yıllardan bu yana verdikleri mücadele ile sendika hakkı kazanıldı. Devlet, kamu emekçilerinin sendikalaşma hakkını “toplular görüşme” düzeyinde tutarak, grev ve toplu sözleşme hakkını gasp etmeye devam etti. Kamu emekçileri sendika hakkını nasıl ki mücadele ederek kazandıysa, grev ve toplu sözleşme hakkını da mücadele ederek kazanacaklardır. ■

IBM işçileri, 3 Aralıkta işyerlerinin bulunduğu **Yapı Kredi Plaza** önünde bir basın açıklaması düzenlediler. IBM işçileri, beş yıldır **sıfır zamlı** çalıştırılmalarına, aynı işi yapanlar arasındaki ücret farklılığına, ayrımcı uygulamalara, sosyal haklarının gasp edilmesine karşı harekete geçerek **Tez-Koop-İş sendikasında örgütlenme mücadelesini** başlatmıştı. Tez-Koop-İş sendikası 400 IBM işçisinin çoğunluğunu örgütlemiş ve 26 Mart 2008 tarihinde yetki için Çalışma Bakanlığı’na başvurmuştu. IBM Türk şirket yönetimi ise, işçilerin sendikal haklarını engellemek için elinden geleni yapmaya başladı. Hukuksal süreç halen devam ederken, IBM Türk yönetimi **3 öncü işçiyi işten çıkartmıştı**.

İşlerinden sahte ve haksız gerekçelerle çıkartıldıklarını ifade eden 3 IBM işçisi, basına ve işçilere şöyle seslendiler: “Her gün bilişim firmalarından bankacılık ve finans firmalarına, sağlık kuruluşlarından basın ve yayın kuruluşlarına ve daha birçok **örgütlenememiş beyaz yakalı çalışanların** bulunduğu firmalardan yüzlerce kişi sessizce işten çıkarılmakta. Beyaz yakalı emekçilere karşı yürütülen bu adaletsiz uygulamalara karşı artık sessiz kalmayacağız! Bundan böyle **her çarşamba**, biz beyaz yakalı çalışanlara yapılan haksızlıklara son verilene kadar, Plaza’da olacağız ve buradan bağıracağız: Örgütlenmemizi engelleyemezsiniz, krizi bahane edemezsiniz, diyeceğiz.”

Sendikal yasakları, işten çıkartmaları, işçiler üzerinde baskı ve tehdit uygulamalarını protesto eden işçiler eylemlerine **“Direne Direne Kazanacağız, Yaşasın Sınıf Dayanışması, İşten Atılmalar Yasaklansın, Güvenli Gelecek Güvenli İş, Atılan İşçiler Geri Alınsın, IBM İşçisi Yalnız Değildir, Yaşasın Sendikal Mücadelemiz”** sloganları ile son verdiler. ■

Türk Metal’e Tepkiler Büyüyor

Türk Metal sendikasının yüzde 8 zamma evet diyerek imzaladığı toplu sözleşmeye tepkiler büyüyor. **“Gelsin bu parayla Özbek çalışsın”** diyen metal işçileri, bu hain sendika bürokratlarına ateş püskürüyor. Bugüne kadar Türk Metal sendikasının patronların hiçbir uygulamasına karşı çıktığını görmediklerini belirten işçiler, sözleşmeden çok sendikaya tepkililer.

Sürecin başında yüzde 15’in altındaki zamma onay vermeyeceklerini söyleyen Türk Metal bürokratları **satış sözleşmesine** imza atarken, örgütlü olduğu işyerlerinde

yüzlerce işçi işinden olmaya devam ediyor.

İşçiler toplu sözleşmenin imzalandığını cep telefonlarına gelen

mesajlardan öğrendiklerini belirttiler. Bunun bir örneğinin yaşandığı İzmir’deki **Delphi Pakart** fabrikasında, işçiler, toplu sözleşmenin imzalanmasından hemen sonra işyerinden aranarak kendilerine işten çıkartıldıklarını bildirildiğini ifade ettiler. Geçen ay da fabrikadan 105 işçi çıkartıldığını belirten bir işçi, “yanı başımızda Delphi Dizel fabrikasında başka sendika var. 1 aydır cuma günleri yürüyüş yapıyorlar, eylem yapıyorlar. Bizim fabrikada sanki sözleşme yok, işçi çıkartılmıyor. İşyeri temsilcilerine sözleşmeyle ilgili soru bile sorulmuyor” dedi. ■

Tekimsa İşçisi Patronun Kriz Fırsatçılığına Geçit Vermiyor

Tuzla Mermerciler Organize Sanayi sitesinde bulunan Tekimsa fabrikasında, işçiler fabrika önünde yaptıkları eylemle patronun kriz fırsatçılığına izin vermeyeceklerini duyurdular. Otomotiv sanayiinde 1976 yılından bu yana faaliyette bulunan fabrikada 210 işçi çalışıyor. Tekimsa işçileri düşük ücret, ağır çalışma koşulları ve ödenmeyen fazla mesailer nedeniyle iki yıl evvel **Çelik-İş** sendikasında örgütlenmişlerdi.

Eylemleri esnasında ziyaret ettiğimiz Tekimsa işçileri yaşanan son gelişmeleri anlattılar. İşyeri temsilcileri patronun Ramazan ayından kalan yemek ve fazla mesai ücretlerini hâlâ ödemediğini, bayram gelmesine rağmen ücretlerini alamadıklarını, ücretsiz izin ve işten atılmaların hız kazanarak devam ettiğini belirttiler. 2 ay evvel henüz krizin adı dahi yokken 45 işçinin işten atıldığını, bugünse 120 arkadaşlarının işten atılmak istendiğini ifade ederek, işçi arkadaşlarının düşük ücret aldıklarını, kira ve borçlarının işsizliği kaldırarak durumda olmadığını altını çizdiler. 3 yıldır fabrikada çalışan bir başka işçi de, **sendikalı olmanın önemini farkına vardıklarını** belirterek, bugüne değin “aralıksız mesailere kaldık, şimdi kapı önüne konulmakla tehdit ediliyoruz. Bu durumu kabul etmiyoruz” diyerek tepkisini dile getirdi. Bir başka işçi temsilcisi de, “iki vardiyanın işçileri burada birbirleriyle dayanışma içindeler, fakat yöneticiler bizleri şov yapmakla suçluyorlar” diyerek, kendilerinin haklarını korumaya çalıştıklarını,

işçilerin bölünmeyeceğini, parçalanmayacağını ve **haklarını mücadele ederek koruyacaklarını ifade etti.**

Konuştuğumuz işçilerin talepleri şunlardı: **ücretlerin bayramdan önce ödenmesi**, ikramiye, yemek ve eğitim paralarının ödenmesi, **ücretsiz izin ve işten atma dayatmalarına son verilmesi** ... İlk kez fabrika önünde böyle bir coşku ile bir araya gelip, birbirleriyle dayanıştıklarını ifade eden işçiler, **birlik olduklarında güçlerinin farkına vardıklarını** söylediler.

Akşama doğru müdür, fabrika önünde yaptığı açıklamada, ücretlerin yatırıldığını, birikmiş hakların ödeneceğini söyledi. Tekimsa işçileri, krizi fırsata çeviren patronların dayatmalarına sessizce boyun eğmeyeceklerini mücadele ederek gösterdiler ve **ücretlerini aldılar**. Patronların saldırılarını püskürtmenin yolu işçilerin kararlı mücadelesinden geçiyor. ■

Cuma Yürüyüşleri Sürüyor

Birleşik Metal-İş sendikasında örgütlü işçiler her Cuma sabahı mesaileri başlamadan önce MESS’i protesto yürüyüşleri gerçekleştiriyorlar. ÜİD-DER’li işçiler olarak çeşitli fabrikalarda düzenlenen bu eylemlere bizler de katılıyoruz. Hem **İşçi Dayanışması bültenimizi** tanıtıyor hem de yürüyüş kortejindeki yerimizi alarak işçi kardeşlerimize desteğimizi sunuyoruz.

Son yürüyüşlerinde de **ABB** işçileriyle beraberdik. ABB fabrikasının İMES Organize Sanayi Bölgesi içinde bulunan şubesi, sanayi sitesi içinde MESS kapsamına giren tek fabrika. Onlar, “Zafer Direnen Emekçinin Olacak”, **“Krizin Yükü Patronlara”**, “Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz”, **“Birleşen İşçiler Yenilmezler”** sloganları ile İMES sanayi sitesi içindeki diğer işçi kar-

deşlerine de seslerini duyurarak örnek oluyorlar. Sohbet ettiğimiz işçiler bu yürüyüşlere ek olarak fazla mesailere de kalmayarak tepkilerini ortaya koyduklarını ifade ettiler.

Böylesi bir kriz döneminde metal işçilerinin her Cuma taleplerini haykırdıkları sloganlarla yürümeleri ve MESS dayatmalarına boyun eğmeme kararlılığında olmaları büyük bir önem taşıyor. ■

Grevci İşçilere Bayram Ziyareti

■ Ankara'dan ÜİD-DER'li işçiler

7 Şubat 2008'den bu yana grevde olan Tega işçileri mücadelelerine devam ediyorlar. Biz de ÜİD-DER'li işçiler olarak mücadelelerine başından beri destek verdik ve bayramda da onları yalnız bırakmadık. Grevlerinin **309. gününde** onları ziyaret ettik.

Yapılan konuşmalarda mücadelenin, birlik ve beraberliğin önemi tekrar tekrar vurgulandı. **Tega işçilerinin** söylediği çok önemli bir şey vardı: *"Bu grev ister başarıya ulaşsın ister başarısız olsun; eğer arkadaşlarımız buradaki mücadeleden öğrendiklerini diğer çalıştıkları yerlerde de uygularlarsa, düşülen yanlışlardan ders çıkarıp aynı yanlışları yapmazlarsa bu bizim için kazanç olur. Ama yılmınlığa düşerlerse, sendika kelimesini ağızlarına almazlarsa bu bizim için en büyük kayıp olur."*

İşçi kardeşimizin söylediği söz çok doğru. **Eğer biz işçiysek bizim mücadele etmekten başka çaremiz yoktur.** Belki yenilgiye uğrayabiliriz ama önemli olan o yenilgiden ders çıkarıp aynı yanlışla tekrar düşmemektir. ■

Yemekhane İşçilerinin Direnişine Polis Saldırısı

Ankara Üniversitesi yemekhanelerinde çalışan işçiler, ücretleri ödenmediği, çoğu farklı yerlere sürgüne gönderildiği, çalışma saatleri arttırılarak ve ücretleri ödenmeyerek fazla mesaiye bırakıldıkları için 26 Eylülde **boykota** başlamışlardı. Daha sonra boykot, verilen sözlerin tutulmaması yüzünden **fiili iş bırakmaya** dönüşmüş ve Ankara Üniversitesi'nin tüm yemekhanelerinde üretim durmuştu. Görüşmeler sonucu anlaşma sağlanmış ve işçiler işlerine dönmüşken 17 Kasım itibarıyla taşeron **Tadal** şirketinin sözleşmesi feshedilmiş ve işçiler yine ortada bırakılmıştı. İhaleyi yeni alan şirket ise **direnişçi işçilerle çalışmamak için** çeşitli bahaneler ileri sürüp yemekhaneye kendi personelini yerleştirmek için adımlar atmaya başladı. Bu süreçten sonra, 19 Kasım itibarıyla işçiler yemekhanelerinden çıkmayıp işgal başlattılar. ÜİD-DER olarak biz de 29 Kasım mitinginden sonra yemekhane işçilerini ziyaret ederek mücadelelerinde yanlarında olduğumuzu dile getirdik.

Hem öğrencilerden hem de çeşitli sendikalardan önemli ölçüde destek alan bu direnişin üniversite yönetiminde yarattığı korku, nihayetinde, polisin üniversiteye bir gece baskınıyla girmesiyle sonuçlandı. Bir gün öncesinde işçilerin taleplerini yerine getireceği sözünü vererek "yarın bu sorunu çözeceğiz" diyen rektör, ertesi gün sorunu nasıl çözeceklerini de **600 polisle** birlikte gösterdi. İşçilerin ve öğrencilerin bulunduğu yemekhaneyi sabaha karşı basan polis vahşice saldırarak 42 kişiyi gözaltına aldı. İşçi ve öğrenciler çıkarıldıkları nöbetçi mahkemede "kamu binasını işgal, zorla ve tehditle çalışmayı engelleme" iddiasıyla tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakıldılar.

İşçiler, daha sonra yaptıkları basın açıklamasında, **direnişlerinin kararlılıkla devam edeceğini** ve rektörlüğün ve polisin baskılarının onları yıldıramayacağını dile getirdiler. ■

Klinger Direnişi Devam Ediyor

■ Tuzla'dan bir işçi

Birleşik Metal-İş sendikasında örgütlü olan Klinger fabrikası da diğer metal fabrikalarında olduğu gibi sözleşme sürecinden geçiyor. 40 yıldır Yakacak'ta faaliyette bulunan Klinger fabrikasında, işçiler, 1978'lerde yükselen sınıf mücadelesinin sonucunda sendikalaşmış ve bugüne kadar da örgütlülüklerinden gelen güçle her toplu sözleşme döneminde patrona taleplerini kabul ettirmişlerdi. Fakat 1,5 yıl önce el değiştiren fabrikanın yeni patronu, bu sözleşme sürecinde işçilerin taleplerini kabul etmek bir yana sendikal örgütlülüğü tasfiye etmeye uğraşiyor.

Krizi fırsat bilen patron ilkin 11 Kasımda 8 işçiyi işten atarak saldırı düğmesine bastı ve ardından da buna tepki

veren işçileri 14 Kasımda fabrikaya almadı. 17 Kasımda ise, işten atılan arkadaşlarına desteği örgütleyen işyeri temsilcilerini, sendikalar yasasının 25/3. maddesini kendisine dayanak gösterip işten çıkardı. Patronun oyunu burada da kalmayıp, atılan 8 işçiyi %1,5 faizli 20 aylık senetlerle kaldırarak tazminat haklarını kuşa çevirdi. Bu oyunlara gelmeyeceklerini vurgulayan işyeri temsilcilerinin cevabı ise önlüklerini giyerek fabrika kapısında direniş başlatmak oldu.

Biz sendikalı, sendikasız işçiler için örgütlü güçten geriye kayış her geçen gün patronların elini daha da güçlendiriyor. Patronlar sınıfına verilen en küçük tavizler arkası kesilmeyen hak gasplarına, düşen maaşlara ve iş garantimizin yok olmasına neden oluyor. Kriz fırsatçılığı yapan patronlara karşı verilecek en doğru yanıt inadına sendika, inadına örgütlülük ve inadına mücadele olmalıdır. Örgütlü gücümüzü pekiştirmekten, mücadele ivmesini yükseltmekten ve sınıf mücadelesine daha bir hırsla sarılmaktan başka bir kurtuluşumuz yok. ■

Emek Ayağa Kalkıyor: İşgal, Direniş, İsyan

Yunanistan Ayakta

Polisin 15 yaşındaki bir öğrenciyi kurşunlayarak katletmesinin ardından **gençliğin isyanıyla** ayağa kalkan Yunanistan'da, işçiler, hükümetin tüm engelleme çabalarına ve tehditlerine rağmen **kitlesel bir genel grev gerçekleştirdiler**. Hükümetin saldırı politikalarını ve krizin faturasının kendilerini yıkılmasını protesto eden **yüzbinlerce işçi**, 24 saat boyunca eğitimi, banka hizmetlerini durdurdu, pek çok işyeri kapandı, uçak seferleri iptal oldu, metro, tren ve otobüsler çalışmadı, gazeteler basılmadı.

Hükümet, ücretlerinin ve emekli aylıklarının yükseltilmesini, sosyal haklarına yapılan saldırıların durdurulmasını,

krizin faturasının kendilerine yıkılmamasını isteyen işçilerin öfkesinin, **polis vahşetine duyulan öfkeyle birleşmemesi**

için elinden geleni yaptı. Sendikalara baskı uygulayarak grevi engellemeyi başaramadı, ancak

sendikaların tutumu aracılığıyla yüzbinlerin kitlesel sokak gösterileriyle tepkilerini dile getirmelerinin önüne geçmeyi başardı. Buna rağmen **Atina'da 40 bine yakın işçi ve öğrenci sokağa döküldü**. Uzlaşmacı sendika yönetimleri, tabanın baskını nedeniyle grevi iptal edemeseler de eylemin daha kitlesel mitinglerle taçlanmasını engellediler.

Ekonomik kriz derinleştikçe, **Yunanistan'da kine benzer patlamalar her yerde yaşanmaya başlayacak** ve sermaye sahipleri ve onların devletleri bu öfke patlamalarının önüne geçemeyecekler. Ayağa kalkmaya hazır olan kitlelerin haklı öfkesinin işçi sınıfının siyasal iktidarı ele geçirmesiyle sonuçlanması ise, dünyanın her yerinde, işçilerin örgütlü güçlerine ve mücadelenin bu hedefe kanalize edilmesine bağlı.

Venezuela'da İşgaller ve Sendikacı Katliamı

Venezuela'da 27 Kasım akşamı **üç devrimci sendika yöneticisi katledildi**. Birlikte yedikleri yemeğin ardından arabalarına dönen sendikacılar, yanlarına yaklaşan motor-sikletli bir katil tarafından kurşun yağmuruna tutuldular. Sendikacılar gün boyunca, Kolombiyalı bir patrona ait **Alpina süt işletmesini işgal eden 400 işçiye** destek vermek üzere, işçilerin yanındaydılar. İşçiler, ücretlerinin ödenmesi ve fabrikanın kapanmaması için mücadele veriyorlardı.

Sendikacılar, o sabah polis saldırısına uğrayan işçilere

destek vermek üzere, çevre fabrikalardan işçileri örgütleyerek Alpina'ya getirmişlerdi. Sendikacılar ve işçiler, **fabrikanın işçi denetimi altında devletleştirilmesi** talebini yükseltiyorlardı. Ne var ki, patronlar sınıfının buna tepkisi, polisi işçilerin üzerine saldırmakla sınırlı kalmadı. Akşam saatlerinde kurulan pusuyla, üç sendikacı katledildi. Katliama tepki gösteren onbinlerce işçi, çeşitli fabrikalarda iş bırakarak ve mitingler düzenleyerek, **üç gün boyunca yerel ve ulusal ölçekte eylemler** düzenledi.

Venezuela'da binlerce işçi fabrikaların kapanması sonucu işsiz kalma tehdidiyle yüz yüze. Bu yüzden işçiler, Chavez yönetiminden, kapanan fabrikaları devletleştirmesini ve işçi denetimi altında işletilmelerini talep ediyorlar.

Bu taleple işgal edilen fabrikalardan biri de, 360 işçinin çalıştığı ve otomobil ön camlarının üretildiği Vivex fabrikası. İşçiler alacaklarının ödenmemesi nedeniyle 21 Kasım'dan bu yana fabrikayı işgal altında tutuyorlar. Şirket yönetimi işçilere sadece 15 günlük ödeme yapacağını açıklarken, işçiler buna, şirketin gerçekten zarar edip etmediğini görmek için defterlerin kendilerine açılması talebiyle yanıt verdiler.

Otomotiv sektöründe binlerce işçinin ücretsiz izne gönderilmesi ve krizin yavaş yavaş tüm sektörleri etkisi

altına alması, Venezuela kapitalizminin de krizden bağımsız kalamayacağını ve bu krizin patronları değil işçi sınıfını vuracağını gösteriyor. **İşçi sınıfı Chavez gibi burjuva önderliklerden medet ummaya devam ettikçe ve kendi bağımsız çıkarları doğrultusunda örgütlenerek iktidarı ele geçirmedikçe, kapitalizmin yol açtığı tüm felâketler işçi sınıfını vurmaya devam edecektir.**

İtalya'da Yüzbinler Yürüdü

İtalya'da 12 Aralıkta gerçekleştirilen genel greve yüzbinlerce işçi katıldı. Silvio Berlusconi'nin ekonomik politikalarını protesto etmek için sokaklara dökülen işçilerin İtalya genelinde yaptıkları yürüyüşlerin en büyüğü Bologna kentinde gerçekleşti. Şiddetli yağmura rağmen, kent merkezinde yapılan yürüyüşe 200 bin kişi katıldı. Turin'de 30 bin, Milano'da 50 bin, Napoli'de 40 bin ve Cenova'da 10 bin kişi hükümetin ekonomik politikalarına öfkesini haykırdı.

Roma'da da işçilerden, emeklilerden ve öğrencilerden oluşan onbinlerce insan "Krizin Faturasını Kendiniz Ödeyin" yazılı pankartın arkasından yürüdü. Bu grev, ülkeyi ekonomik krizin vurmasından bu yana Berlusconi hükümetine karşı gerçekleştirilen ilk büyük eylem oldu. ■

ÜİD-DER Yürüyor Mücadele Büyüyor!

Şubelerimizdeki eğitim etkinlikleriyle, fabrika önlerinde ve sanayi sitelerindeki bülten dağıtımlarımızla, miting ve alanlarda dile getirdiğimiz temel taleplerimizle, işçi sınıfının bağımsız çıkarlarını temel alıp ilerliyoruz.

ÜİD-DER'li işçiler olarak geçen ay, krizin faturasını patronlara ödetirmek ve tek başına kurtuluşun gerçekleşmeyeceğini haykırmak üzere Ankara Sıhhiye Meydanındaki mitingde bir araya geldik. On binlerce işçi ve emekçiyle beraber, sermaye sınıfına karşı, sınıf dayanışmasını ve krize karşı ortak mücadeleyi dile getirdik. Mitingin ardından, direnişlerine güç vermek için Ankara Üniversitesi yemekhane işçilerini ziyaret ettik. 30 Kasım günü ise **Gebze Sendikalar Birliği** tarafından örgütlenen mitingde işten atmaları, ücretsiz izinleri, sendikasılaştırma ve hak gasplarını protesto ettik. Her iki mitingde de temel şiarlarımız **“Krizin Bedelini Kapitalistlere Ödetelim”, “Kapitalist Sömürüye ve Emperyalist Savaşlara Karşı Mücadele Bayrağını Yükselt”** idi.

Geçen ay kriz etkisini en çok metal sektöründe gösterdi. Otomotiv fabrikalarında ücretsiz izin uygulamaları ve işten çıkartmalar başladı. İşte böyle bir süreçte sendikalar ile MESS arasında toplu sözleşme görüşmeleri yürütülüyor. MESS patronları krizin faturasını işçilere kesmeyi dayatıyorlar. **Hain Türk Metal bürokratları satış sözleşmesini imzaladılar bile.** Birleşik Metal-İş sendikasında örgütlü metal işçileri ise yer yer Türk Metal üyesi işçilerin katılımıyla, patronların dayatmalarına karşı protesto yürüyüşleri düzenliyorlar. ÜİD-DER, her **Cuma sabahı gerçekleştirilen bu yürüyüşlere** katılarak metal işçilerinin mücadelesine omuz veriyor. Metal işçilerinin yürüttüğü toplu sözleşme, yan sanayideki işçilerle birlikte yüz binlerce işçi ailesini ilgilendiriyor. Ama aynı zamanda diğer sektörlere de örnek teşkil ediyor. Bu bakımdan metal işçilerinin kazanması işçi sınıfının geneli için büyük önem taşıyor. Bunun için de sınıf dayanışmasını yükseltmeli, metal işçilerinin mücadelesine omuz vermeli ve büyütmeliyiz.

Bir araya gelen işçilerin neleri başardığının en büyük örneğine tarih **Ekim Devrimiyle** tanıklık ediyor. Devrimler

insanlığın büyük şölenleri olmuştur. Bizler de ÜİD-DER'in bütün temsilciliklerinde Ekim Devrimini büyük bir özenle hazırladığımız **“Ekim Devrimi Şenliği”yle** kutladık. Ekim Devrimi aradan geçen 91 yıla rağmen hâlâ bilincimizde ve mücadelemizde capcanlı duruyor. Etkinliğimizde Rusya işçi sınıfının sömürüyü, savaşları, işsizliği ve açlığı yok etmek üzere nasıl birleştiğini, örgütlendiğini ve mücadele ettiğini bir kez daha hatırladık. Ekim Devrimi konulu şenliğimiz işçi marşları, mücadele şiirleri, devrimin dünya çapında yarattığı etkilerin anlatımı ve serbest kürsümüzle devam etti. Fabrikalardan gelen işçi arkadaşlarımız tüm karalama ve unutturma çabalarına rağmen **Ekim Devriminin mü-**

cadelemize ışık tuttuğunu ifade ettiler. Şenliğimizde son olarak hep birlikte işçi sınıfının uluslararası marşı olan Enternasyonel'i okuduk.

1917 büyük işçi devriminin yankıları dünyayı sarsmaya devam ediyorken, sermaye güçleri **işçiler üzerinde faşist baskıları** hayata geçiriyorlardı. ÜİD-DER sinema kolunun bu ay gösterime sunduğu **“1900”** adlı film, söz konusu yılların İtalya'sını konu alıyordu. İtalya'daki sınıf mücadelelerini anlatan 1900 filmi iki bölüm halinde şubelerimizde gösterildi. İtalya işçi sınıfı 1900'lü yılların başından 1945'lerin sonuna gelinceye dek, savaşları,

devrimci ayaklanmaları ve faşizmi yaşadı. Tarihin sınıf savaşları tarihi olduğunu, kapitalistlere ve onların düzenine karşı ancak örgütlü işçi sınıfının başarılı mücadeleler verebileceğini filmde gördük. **İtalya işçi mücadeleleri tarihi** bize faşizmi ancak işçi sınıfının ezebileceğini gösterdi.

Bizler ÜİD-DER'li işçiler olarak sınıf mücadelesini yükseltmek, daha fazla işçinin yaşadıklarının farkına varmasını ve mücadelede yer almasını sağlamak için etkinliklerimizin yanı sıra, **İşçi Dayanışması** bültenimizi de fabrikalarda tanıtıma ve dağıtmaya devam ediyoruz. Bizler ancak örgütlü gücümüzle sermayenin saldırılarına karşı koyabiliriz. ÜİD-DER'li işçiler olarak, sınıfımıza ve mücadelemize olan güvenimizle ve kazanacağımıza olan umudumuzla çalışmalarımızı sürdürüyoruz. Tüm sınıf kardeşlerimizi sömürü ve zulme karşı mücadelede yer almaya çağırıyoruz. ■

Bizler ancak örgütlü gücümüzle sermayenin saldırılarına karşı koyabiliriz. ÜİD-DER'li işçiler olarak, sınıfımıza ve mücadelemize olan güvenimizle ve kazanacağımıza olan umudumuzla çalışmalarımızı sürdürüyoruz. Tüm sınıf kardeşlerimizi sömürü ve zulme karşı mücadelede yer almaya çağırıyoruz.

Yemekhane İşçisi Yalnız Değildir!

■Aydınlı'dan bir işçi

UİD-DER'li işçiler olarak Ankara Üniversitesi yemekhanelerinde çalışan işçilerin grevini ziyaret ettik. Yemekhane işçisi arkadaşlar, **ücretleri ödenmediği, farklı yerlere sürgüne gönderildikleri, çalışma saatleri arttırıldığı ve fazla mesai ücretleri ödenmediği için** greve çıkmışlardı. İstanbul'daki temsilciliklerimizden ve Ankara'dan işçi dostlarımızla birlikte grevde bulunan işçilere destek verdik. Bizim coşkumuzu gören yemekhane işçileri çok mutlu oldular ve UİD-DER'e çok

teşekkür ettiler. Biz de UİD-DER'li işçiler olarak bu haklı grevlerinde her zaman yanlarında olduğumuzu söyledik ve ziyaretimizi sloganlar eşliğinde bitirdik. **“Yemekhane İşçisi Yalnız Değildir”** ve **“Birleşen İşçiler Yenilmezler”** sloganlarıyla işçilerin yanından ayrıldık.

Gerçekten de biz işçiler birbirimize destek olduğumuz sürece ayakta kalmayı başarabiliriz. Birlikte hareket etmezsek yenilmeye mahkûmuz ama birlikte örgütlü bir şekilde hareket ettiğimiz sürece hiçbir şey biz işçilerin önünde duramaz. ■

Esenler UİD-DER'de Ekim Devrimi Şenliği

■Beylikdüzü'nden bir kadın metal işçisi

23 Kasım Pazar günü UİD-DER Esenler temsilciliğinin de **1917 Ekim Devrimi** konulu bir şenlik yaptık. Etkinliğimize mahallemizden ve fabrikalardan işçi kardeşlerimiz katıldı. Etkinliğimizin başında, dernek temsilcisi arkadaşımız UİD-DER'in önemine vurgu yaptı. İşçi sınıfının **birlikte** hareket etmesi gerekliliğini, yoksa patronların bizi kendi çıkarları için yok edeceğini anlattı. Temsilciden sonra derneğimizin düzenlemiş olduğu sinevizyon gösterisini izledik. Sunumda, 1917 Ekim Devriminin işçi sınıfı için ne kadar önemli olduğu anlatıldı. İşçi sınıfı, **91 yıl** önce bir devrim yapmış. İşçiler iktidarı ele almış, patronlar sınıfının iktidarına son vermişler. İşçiler, **birinci paylaşım savaşına** son vermişler. Sovyetleri kurmuşlar.

Fabrikalardan, mahallelerden seçilen temsilcilerin bir araya toplanıp karar aldıkları **işçi meclisine “sovyet”** adını vermişler. Kendileri karar alıp kendileri yönetmişler. Hep beraber gördük ki, 1917 Ekim Devrimi biz işçilere tarihimizin bıraktığı bir mirastır.

UİD-DER yaptığı etkinliklerde biz işçilere tarihimizi ve bir sınıf olduğumuzu öğretiyor. UİD-DER'in işçi korusu marşlar, türküler söyleyip bizleri coşturdu. Şiir okuyan arkadaşlar şiirlerini hissederek okudular ve hissettirdiler. İşçi kürsüsü vardı; söz almak, konuşmak isteyen herkese söz verildi. Birçok işçi kardeşimiz UİD-DER'e gelmemiz gerektiğini, buranın **işçilerin okulu** olduğunu anlattılar. Fabrikadan gelen arkadaşlar çalışma koşullarının ne kadar korkunç olduğundan bahsetti. Çocuklarımız patronlar sınıfının açacağı savaşlarda ölmek istemediklerini söylediler. İşçileri UİD-DER'e çağırdılar. Bir işçi kardeşimiz de “ben burayla tanıştımda yeniden doğduğumu hissettim” dedi. İşçi arkadaşların öne çıkan vurgularından biri şuydu: **Buranın önemini bilmeliyiz.** Sınıf kürsümüzden sonra halaylarımızı çektik. Programımızı işçi sınıfının uluslararası marşı olan **Enternasyonal** marşıyla bitirdik. ■

Tahir Veziroğulları, Hulusi Akbayır ve İşçi Hasan

■ Gebze'den bir grup işçi

ÜİD-DER Gebze temsilciliğimizde, derneğimizin tiyatro kulübünün hazırlamış olduğu “İşçiler İçin Nasıl Bir Oyun Oynamalı?” adlı oyunu izledik. Hafta sonu oynanacak oyun için hafta içi derneğimizde işçi arkadaşlarımızla birlikte hummalı bir çalışma yürüttük. Tiyatro afişlerini ve biletlerini bölgemizdeki sendikalara, derneklere ve işçi arkadaşlarımıza ulaştırdık. Bunun yanı sıra oyun arası ve sonrası için nefis yiyecekler hazırladık. Bir de derneğimize, güzel yeni bir sahne yaptık. Artık hafta sonu için her şey hazır. Bizler çok heyecanlıydık.

Hafta sonu derneğimizin salonu işçi arkadaşlarımızla adeta dolup taşmıştı. Oyun dernek başkanımızın, içinden geçmekte olduğumuz süreçle ilgili ne yapılması gerektiğini vurgulayan kısa bir konuşmasının ardından başladı. Gösterim sırasında hem çok güldük hem de hayatımızdan gerçek kesitler bularak duygulandık. Oyun devleti, adaleti, zenginliği, sınıfları, dinin egemenlerin elinde nasıl kullanıldığını öylesine güzel anlatmıştı ki bizlere, oyunu izlerken soluklarımızı tutmuştuk. Dünyaya köle olarak doğmadığımızı, sömürülmenin, açlığın **kaderimiz olmadığını**, tüm zenginliği üretenin biz işçiler olduğumuzu, devletin, adaletin burjuvalara nasıl hizmet ettiğini bu oyun bir kez daha bizlere göstermişti.

Dostlar, sınıfların, sömürünün, açlığın, yoksulluluğun, sefaletin, baskıların ve savaşların olmadığı bir dünyayı yaratmak bizlerin hünerli ellerinde. Ancak biz işçiler örgütlenip mücadeleye atılırsak böylesi bir cenneti yeryüzünde inşa edebiliriz. ■

Aydınlı'da Film Etkinliği

■Aydınlı'dan bir metal işçisi

ÜİD-DER Aydınlı Temsilciliğinde “1900” isimli filmi izledik. Film 1900-1945 yılları arasında İtalya'da yaşanan devrimci yükselişi, faşizmi ve faşizme karşı verilen mücadeleyi konu alıyordu.

Film etkinliğimize kriz nedeniyle çeşitli sektörlerden işten atılan işçi arkadaşlarımız ve yanı sıra öğrenci arkadaşlarımız katıldılar. Filmi izledikten sonra hep beraber sohbet ettik. Sohbet kısmında son dönem yaşanan kriz ve bunun peşinden gelebilecek olan faşizm ve savaş üzerine konuştuk. Faşizmin geçmişte kalmadığını, önümüzdeki süreçte de işçi sınıfının faşizm ile karşı karşıya kalabileceğini, bu tehlike kapıya dayanmadan örgütlenip mücadele bayrağını yükseltmek gerektiğini konuştuk. Son dönemde işten atılmaları üzerine işçi arkadaşlarımız söz aldılar. İçerisinden geçmekte olduğumuz süreçte işten çıkartılan işçilerin sayısı artıyor. Çevremizdeki birçok insan işsiz kalıyor. Bu yaşananlara ve yaşanacaklara karşı tek çare mücadele etmektir.

İşçi sınıfı örgütlü ise her şeydir, örgütsüz ise hiçbir şey. Patronlar sınıfı da bunun farkındadır, örgütsüz ve dağınık durduğumuzu bildiğinden elimizdeki kırıntıları da almak için canla başla çalışıyorlar. ■

Güneşli Pazartesiler

Nazım Hikmet 1929 krizinin katmerleştirdiği o açlık, yoksulluk, işsizlik günlerinde harikulâde bir şiir ile umudun canlı tutulması gerektiğine işaret etmişti. Şiirinin ilk dördlüğünde Nazım bizlere şöyle seslenir: “**Güzel günler göreceğiz çocuklar/ Güneşli güzel günler göreceğiz/ Motorları maviliklere süreceğiz/ Işıklı maviliklere süreceğiz...**” İşsizliğin, krizlerin ve savaşların pençesinde kıvranan dünyamızda insanlık hâlâ güneşli güzel günlerin özlemiyle yaşıyor. ÜİD-DER şubelerinde gösterilen **Güneşli Pazartesiler** adlı film de, adeta Nazım’ın dizelerini canlandırmış! Öyküsü, kahramanları, motorları, mavilikleri ve güneşe olan özlemi ile sınıf dayanışmasının önemini konu edinmiş.

Film, **neo-liberal saldırı** dalgasının yükseldiği **İspanya’da**, 1997 yılında geçiyor. 200 işçi bir gün çalıştıkları **tersanenin kapanacağını** ve işsiz kalacaklarını öğrenirler. Bu durum karşısında işçilerin bir kısmı direnmeyi, bir kısmı boyun eğmeyi, bir kısmı ise tazminatını alıp gitmeyi tercih eder. Filmin ilk karelerinde polislin direnen işçilerin yürüyüşüne gaz bombaları ve silahlarla saldırmasına şahit oluruz. Sonrasında yedi tersane işçisinin işsizlikle boğuşmasını ve yaşadıkları yenilginin nedenini anlama arayışıyla devam eder film.

İşsiz kalmak işçilerin tüm yaşantısını altüst etmiştir. Orta yaşın üzerinde olan Lino, geçkin yaşına rağmen bir iş bulabilmek için çırpınıp durur. Genç görünmek için saçlarını boyar, oğlunun elbiselerini giyer. İş bulamayınca bilgisayar öğrenmeye karar verir, ancak yine de iş bulamaz. Jose, eşinin günde 8 saat ayakta çalışmasını ve evin masraflarını tek başına karşılamasını gururuna yediremeye de, elinden bir şey gelmez. İşsizdir ve gün geçtikçe kendine olan güvenini kaybetmektedir. Amador çoktan iş aramaya son vermiş, eşi tarafından terk edilmiş ve kendisini içkiye vermiştir. Rus Serge ise 90’lı yıllarda SSCB’nin yıkılması ile İspanya’ya göç etmiş bir astronottur. SSCB yıkılmasaydı şimdi uzayda astronot olacağı düşü ile avunmaktadır. Reina bir iş bulmuş, arkadaşlarını tembellikle suçlar hale gelmiştir. Rico aldığı tazminatla bar açmıştır. Kaynak işçisi Santa ise neşesi, umudu ve patronlara duyduğu öfkesiyle güzel ve güneşli günlerin

hayalini kurmaktadır. Günler geçtikçe işçilerin iş bulma umudu kırılmakta, borçları iyice kabarmakta, kredi alamamakta ve aile ilişkileri parçalanarak, yalnızlaşmaktadır. İşçiler hayatlarını altüst eden işsizliğe neyin neden olduğunu bulamazlar.

Film boyunca aranan sorunun cevabını yaşlı işçi Amador verir. Amador yalnız başına ölmeden bir gece önce Santa’ya “**siyam ikizleri**”nin hikâyesini anlatır. Siyam ikizleri aynı gövde üzerinde yapışık doğan iki baştır. Birbirleriyle sürekli rekabet ve çekişme içindedirler. Fakat ikizlerden biri kazandığında sandığında aslında yarılmaktadır. Onlardan biri kaybettiğinde öbürü de kaybetmiştir. Oysa yapılması gereken **dayanışmayı, birliği, beraberliği yaşama geçirmektir**. Aksi halde kaybeden mutlaka kendisi olacaktır, der Amador.

Santa böylece işçilerin neden yenilgiye uğradığını kavramış olur. Tersanede **taşeron ve kadrolu işçilerin birlikte davranmadığını**, patronların onları böylece bölüp zayıf düşürdüğünü arkadaşlarına anlatır. **İşçiler de aynı siyam ikizleri gibi birbirlerine yapışık-ırlar**, birbirlerine düşerek, rekabet ederek değil, birleşip patronlara karşı mücadele ederek kazanabilirler. Santa’nın patronlara olan haklı öfkesini pek çok yerde görürüz.

Her güneşli pazartesi sabahına işsizlik, açlık ve yoksullukla uyanan biz işçiler, siyam ikizi gibi olduğumuzu unutmamalıyız. Arkadaşımıza, kardeşimize, akrabamıza veya adını **hiç bilmediğimiz herhangi bir işçiye yapılan haksızlık, özünde bize de yapılmış demektir**. Bugün aldığımız ücreti, sahip olduğumuz işi yitirebiliriz. Beterin beterine düşmemek için örgütlenmeli, bilinçlenmeli ve mücadele etmeliyiz. Biz kaderi ve geleceği bir olan işçi sınıfının üyeleriyiz. Adımız ister Santa olsun ister Samet, çalıştığımız yer ister İspanya olsun ister Türkiye, bizler aynı kaderi paylaşan siyam ikizleriyiz.

Kapitalist krizin dünyadaki bütün işçilerin yaşamlarını kararttığı günümüzde, tek çaremiz birleşerek mücadele etmektir. Aydınlik, güneşli bir dünya ancak ülke ayrımı yapmadan işçilerin birlikte büyüyen mücadelesiyle hayat bulacaktır. ■

Basın Emekçilerinin Bitmeyen Çilesi

■ İşsiz bir basın işçisi

Kapitalist sistemde medya sektöründe çalışan işçilerin yaşadığı sorunlar diğer sektörlerde çalışan işçilerden hiç de az değil. Üstelik **sömürü daha okullarda başlıyor**. Burjuva düzenin eğitim kurumlarında düzenin sadık hizmetkârları olacak şekilde eğitilen basın işçisi adayları, “staj” adı altında hem üniversitelerin kendi ajanslarında hem de medya sektöründe alabildiğine sömürülüyorlar. Patronlar buna “iş öğretmek” diyerekten de kılıf uyduruyorlar. Normalde bir basın çalışanının yapacağı her işi (haber toplamak, fotoğraf çekmek vs.) yapacaksınız ama karşılığında sadece bir “aferin” alacaksınız. Çünkü mezun olduktan sonra iyi bir gazete veyahut iyi bir televizyonda çalışmalarının yolunun, verilen görevleri hiç aksatmadan, ses çıkarmadan yerine getirmekten geçtiği söyleniyor genç işçi

adaylarına. Hâlbuki işler hiç de böyle yürümüyor. İletişim fakültelerinden mezun olan kaç basın emekçisi adayı kendi alanında iş bulabiliyor ya da yüksek ücret alabiliyor?

İki yıl önce patronlar 100’e yakın basın işçisinin işine hiçbir gerekçe göstermeden son vermişlerdi. Medya patronlarının bu keyfi uygulamalarına net bir tavır da alınmamıştı. Basın emekçilerinin örgütsüzlüklerinden güç bulan medya patronları, saldırıların dozajını gün geçtikçe artırıyor. Sistemin kendisinden kaynaklı olarak düzenli aralıklarla ortaya çıkan küçüklü büyüklü krizlerde fatura işçilere çıkartılıyor. Bugün yaşanmakta olan kapitalist krizde de bunlara tanık oluyoruz. Ekim ayından bu yana, medya sektöründen atılan toplam işçi sayısı **500’ü** bulmuş durumda. Yani medya sektöründe toplu kıyım yaşanıyor. Tabii bu daha başlangıç. İlerleyen süre içerisinde bu sayı binlerle ifade edilecek.

Basın emekçilerinin, farklı işkollarında çalışan sınıf kardeşleriyle yan yana gelerek, sömürücü azınlığa hak ettikleri cezayı vermeleri gerekiyor. **Örgütlü mücadeleyi yükselterek** sermaye sınıfına şunu söylemeliyiz: **Şimdiye kadar siz güldünüz, ama gülme sırası bizde artık!** ■

Tek Yumruk Olalım

■ Gazi’den bir gıda işçisi

Merhaba işçi kardeşlerim! Ben 17 yaşındayım, çalışıyorum ve gerçekten iş koşullarım çok zor. Ben UİD-DER’le tanışınca her şeyin farkına daha iyi vardım. Ve inanıyorum ki UİD-DER her şeyi öğrenebileceğim bir dernek. Ben burada sevgiyi, saygıyı, dostluğu, kardeşliği öğrendim, iyi ki UİD-DER’le tanışmışım. Bir de şunu öğrendim ki iki sınıf var; biri işçi sınıfı biri de patronlar sınıfı. Patronlar sermayesine sermaye katmak için işçi sınıfını hep sömürmüş, açlığa ve yoksulluğa itmiştir. Ve patronlar sınıfının düzenini yıkmak işçilerin elindedir.

Bunun için bütün işçilerin mücadele etmesi gerekir. Ve çocuklarımıza sınıfsız bir dünya bırakmalıyız.

Artık dur demenin zamanı geldi! Bunun için herkes tek yumruk olmalıdır. Çünkü bizler köle değiliz. Biliyoruz ki işçilerin tek kurtuluş yolu birleşip mücadele etmekten geçiyor.

Birleşen işçiler yenilmezler! ■

Tuzla’da 115. Ölüm

■ Tuzla tersanelerinden bir işçi

12 Aralık cuma günü Tuzla tersaneler bölgesinde yer alan Anadolu Tersanesi’nde bir patlama meydana geldi. Patlama sonucu çıkan yangında 1’i ağır olmak üzere 5 işçi yaralandı. Durumu ağır olan **Erdal İnceyol** adlı işçi cumartesi sabaha karşı kaldırıldığı hastanede yaşamını yitirdi. Erdal’la birlikte Tuzla tersanelerinde yaşamını yitiren işçilerin sayısı 115’e çıktı.

Patlamanın nedeni kaynak yapılan bölgede yanıcı maddelerin bulunmasıydı. Boya ve tiner gibi maddelerin saklandığı depoya kaynak kıvılcımının sıçramasıyla birlikte patlama meydana geldi. Patlama sonucunda yanıcı maddelerin alev almasıyla büyük bir yangın çıktı. Yangın ancak İtfaiye araçlarının gelmesiyle kontrol altına alınabildi. Tersaneler bölgesinde çalışan bir işçi, “çalıştığım tersane uzakta olmasına rağmen patlama sesini çok yakındaymış gibi duydum ve çalıştığım gemide meydana geldiğini sanarak paniğe kapıldım” diye anlatıyordu patlamanın şiddetini.

Bu kazada da gördüğümüz üzere **tersanelerde hiçbir şekilde iş güvenliği önlemleri alınmıyor**. Alınmayan önlemlerden dolayı her gün işçiler iş kazaları geçiriyorlar. İş kazaları sonucunda ya sakat kalıyorlar ya da ölüyorlar. Bu kazadan çıkarmamız gereken bir sonuç daha var. Eğer biz işçiler kendi iş güvenliğimiz için alınacak önlemleri patronlara **örgütlü bir şekilde** dayatamazsak, onların biz işçiler için almadığı önlemler sonucunda ölmeye devam edeceğiz.

İş kazalarının önüne ancak biz işçiler geçebiliriz. Bunu da yapmamız için **birlikte hareket edip** patronların kafasına vurmamız gerekiyor. Eğer bunu yapamazsak kim bilir bu koca göbekli asalakların kârları için daha kaç can vereceğiz! ■

Hak Verilmez Alınır

■ İşten atılan bir Brillant işçisi

Dostlar, ben bir kez daha ÜİD-DER ile yürüyüp mücadele vermenin ne kadar doğru olduğunu anladım. Ben tül perde üretimi yapan Brillant'ta çalışan bir işçiydim. Bundan iki ay önce rahatsızlığım nedeniyle işten çıkarıldım. Ayrıca ben işten çıkarılmadan kısa bir süre önce, benim çalıştığım fabrikaya bağlı Kırac'taki fabrikada aylıklarını alamadıkları için iş bırakma eylemine giden 350 arkadaşımız da işten atılmıştı.

Atılmakla kalmayıp ne aylıklarını ne de tazminatlarını alabildiler. Onlara bir sonraki ay hem aylıklarının hem de tazminatlarının ödeneceği söylenmişti. Bir ay sonra aylıklarını ve tazminatları almak için fabrikanın yolunu tutan işçiler, işte o an nasıl bir oyuna geldiklerinin farkına vardılar.

Ben de o gün hakkım olan parayı almaya fabrikaya gittiğimde 30-35 kişiye yakın işçiyi kapının önünde bekle-

şirken gördüm. Ben içeri girip de güvenlikçilerle tartışmaya başlayınca kadar içeri girmiyor, yalnızca bekliyorlardı. Ta ki tartışma büyüyünceye kadar beklediler. Güvenlikçilerin jandarmaya haber vermesiyle artık olan olmuştu, çünkü daha jandarmalar gelmeden ben, işçilere, patron ve yalakaları olan müdürlerine güvenilmemesi, tam tersine karşılarında olunması ve ortak bir mücadele verilmesi gerektiğini söylüyordum. Bize fabrika müdürünün fabrikada olmadığı söyleniyordu, ben de bu yalanı açığa çıkarmak için her şeyi yapıyordum. Jandarmanın gelmesinin üstünden beş dakika geçmeden yalaka müdür baktık ki içerden çıkıyordu. Sanki bir şey yokmuş gibi, "arkadaşlar buyurun, bir sorun mu vardı?" diye utanmadan sordu. Bu soruya karşılık, "sorunun ne olduğunu gayet iyi biliyorsun müdür bey" deyince, "çok zor durumdayız arkadaşlar, şu an içerde çalışan işçilerin bile aylıklarını ödeyemeyecek haldeyiz" deyip, başından savmak için "gidin mahkemeye verin,

hakkınızı arayın" demekten de geri durmuyordu.

Ama ona verilen cevap karşılığında neye uğradığını şaşırı, Çünkü karşısında ÜİD-DER'li bir işçi vardı ve cevabı; "hayır hakkımızı almadan hiç bir yere gitmiyoruz. Biraz sonra gelecek vardiyalar ve çevredeki tüm fabrikalardaki işçilere sesimizi duyurarak onların da bizlere destek olmalarını sağlayacağız. Siz bunları göze alamazsınız. Bırakın çevre fabrikaları, sizin fabrikada şu anda çalışan işçilerin kulağına gitmemesi için önümüze koyamayacağınız barikat yoktur, jandarmayı çağırmanız da bundandır" oldu. Müdür sıkıştıkça sıkıştı ve baktı ki kurtuluşu yok, eli mahkûm, "pazartesi gel, alacağın ne kadarsa muhasebeciler hesabını ödesin" dedi.

Evet dostlar, ben eğer bugün hakkımı aldıysam ve patronlara boyun eğmediysem, bu benim ÜİD-DER'den aldığım bilinç ve onun öğütlerine uymam sayesinde. İşte bu yüzdendir ki, hakkını aramak, mücadele etmek isteyen işçinin adresi ÜİD-DER'dir. Görevimiz ulaşabildiğimiz tüm işçileri ÜİD-DER'e katmaktır. ■

İşsizlik Kırbaacı Tepemizde Şaklatılıyor

■ Kartal'dan bir işçi

Yaklaşık 40 bin işçinin çalıştığı Tuzla tersanelerinde işçi kıyımı devam ediyor. Onlarca işçinin iş kazalarında hayatını kaybettiği tersanelerde şimdi de yüzlerce işçi işten çıkarılıyor. Patronlar krizi bahane ederek hem işçileri işten atıyorlar hem de hiçbir açıklama yapmadan **ihbar ve kıdem tazminatlarını gasp ediyorlar**. Tuzla tersanelerinde kriz bahanesiyle son bir ayda işten atılan işçi sayısı **1000'i** bulmuş durumda.

İşten atılan bir tersane işçinin anlattıkları patronların kriz bahanesiyle neler amaçladığını açıkça ortaya koyuyor: "Daha önce de kadrolu çalıştığım Gemak Tersanesi'nde greve katılıp taşeron işçilerine destek verdiğim için işten çıkarıldım. Sonra taşeronu girdim. Dört ay orada çalıştıktan sonra

bir ay önce kriz bahanesiyle işimize son verildi. Herhangi bir açıklama yapılmadı. Sadece yarın gelme dediler. Benimle aynı anda 50-60 kişiyi çıkardılar. Birkaç yere başvurduğum kimse almıyor. Alan yerler de normalde aldığımız ücretin çok altında para teklif ediyorlar. Kriz var işine gelirse diyorlar." Görüldüğü üzere patronlar sınıfı işsizliği bir kırbaç olarak kullanıyor. Kendi sistemlerinin bir sonucu olan krizi bahane ederek hem işçilerin haklarını vermeden işten atıyorlar hem de bu yolla ücretleri aşağı çekiyorlar. Bizleri işsizlik kırbaacıyla kölece bir yaşama mahkûm ediyorlar.

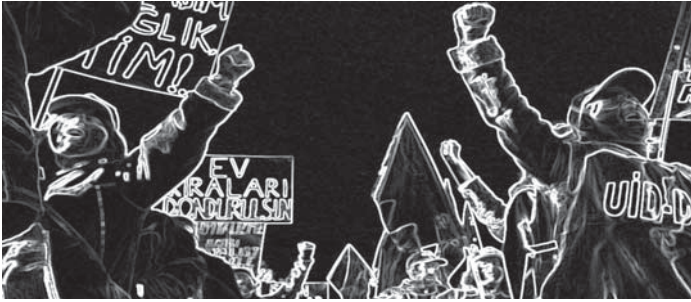
Patronlar kendi sistemlerinin krizini bize ödetiyorlar. Ancak krizin sorumlusu patronlar sınıfıdır o halde faturasını da patronlar ödemelidirler. Bizler örgütsüz ve bilinçsiz olduğumuz sürece işsizliği ve krizi bir kırbaç gibi kullanacaklardır. Bu krizin bedelini patronlar sınıfına ödetmenin yolu işçi sınıfının devrimci militan mücadelesinden geçmektedir. Her şeyi üreten ve yaratan bizleriz, yeter ki bir sınıf olduğumuzun farkına varalım ve sınıf bilinciyle donanıp mücadeleye atılalım. Patronlar sınıfının yöneltmiş olduğu bütün saldırılara karşı işçi sınıfının militan mücadelesini yükseltelim. ■

Hanmen'de İşçi Çıkarmalar Devam Ediyor

■ Hanmen'den bir işçi

Tuzla deri sanayi bölgesinde mobilya üretimi yapan Hanmen fabrikasında kriz bahane edilerek işten atmalara başlandı. İlk işçi çıkarımında yaklaşık **30 kişi** işten atılmıştı. Sonrasında patron bir toplantı yaptı ve krizden etkilendiğini, **10 işçinin** daha işten çıkartılacağını duyurdu. Toplantıdan sonraki gün **15 işçi** daha işten çıkartıldı. Arkadaşlarımız atıldıktan sonra patron "daha hızlı ve düzgün" iş yapmamız gerektiğini dillendirmeye başladı. Her gün onlarca işçinin iş için başvurduğunu söyleyerek işçilerin gözünü korkutmaya devam ediyor.

Hanmen'de patron krizin faturasını işçilere çıkarıyor. Krizi yaratan biz işçiler olmadığımız halde, **örgütsüz olduğumuzdan fatura bizlere kesiliyor**. Bizler örgütlenip, patronların karşısına **tek yumruk** çıkmayı başarırırsak, krizin faturasını da patronlara ödetmeyi başarabiliriz. ■

AKS Patronu Kana Doymak Bilmiyor

■ Aydınli'dan bir AKS işçisi

AKS Otomotiv işçileri bir yandan **sendikal mücadele**ye devam ederken bir yandan da patronun saldırılarına direnmiyor. Patron, ay sonunu dahi getirmeye yetmeyen ücretlerimize göz dikmiş durumda. Sendikal mücadelemizde bizleri yıldırma ve çalışan arkadaşlarımızın dayanamayıp çıkması için bir yıldır zam vermiyor, çeşitli bahanelerle ücretlerimizi kesiyor, mesailerimizden kesintiler uyguluyor, avans uygulamasını kaldırıyor. Bu politikalara dayanamayan kimi arkadaşlarımız işten çıkarılarken, patron çıkanların yerlerine yakın akrabalarını alarak sendikal örgütlülüğü kırmaya çalışıyor.

AKS işçileri yalnızca AKS patronuyla değil, yan sanayide bulunan tüm metal patronlarıyla da mücadele ediyor. Çünkü yan sanayi içinde bir tek sendikal işyeri yok. Yan sanayide bulunan patronlar, yürüttüğümüz mücadelenin kazanımıyla sonuçlandığı takdirde **nelere yol açabileceğini bildikleri için** AKS patronuna baskı yapıyorlar.

Madende Göçük

■ Bir tersane işçisi

Her gün onlarca işçi kardeşimiz iş kazalarının kurbanı oluyor. Çoğu kazadan ise hiç haberimiz olmuyor. Kayıtlara geçmeyerek gözlerden gizliyorlar veya ailelere ufak bir para verip susturuyorlar.

Geçtiğimiz günlerde bir maden ocağında iş kazası meydana geldi. Türkiye Taşkömürü Kurumu'na ait maden ocağında tavandan kömür kayması sonucunda meydana gelen göçükte **bir işçi öldü, bir işçi de yaralandı**. Ölen, 3 çocuk babası ve **18 yıllık** bir maden işçisiydi. Tavandaki kömürler kalaslar yardımıyla güçlendirilmiş olsaydı bu kaza meydana gelmeyecekti. Sinekten yağ çıkarmak isteyen patronlar bu ufaklık masraftan bile kaçıyorlar. Olan yine biz işçilere oluyor.

Maden, tersane, kot taşlama ve daha birçok sektörde çeşitli iş kazaları sonucunda binlerce işçi ailesinin yaşamı sönüyor. İşçiler durmadan ölüyor veya sakat kalıyorlar. Yani hangi sektörde çalışırsak çalışalım kapitalizmin kurbanı oluyoruz. Oysa bu sömürü ve kan düzeninden kurtulmak mümkün! Eğer **biz işçiler bir araya gelirsek**, birlikte hareket edersek, işte o zaman iş kazalarından da sömürülmekten de kurtulabiliriz ve çocuklarımıza güzel bir dünya bırakabiliriz. ■

Yaşadığımız sıkıntılar bunlarla da sınırlı değil. **İş sağlığı ve güvenliği tedbirleri** anlamında minimum düzeyde bile önlem alınmıyor. Bu yüzden **meslek hastalıkları** giderek yaygınlaşırken, **iş kazaları** her geçen gün artıyor. AKS Otomotiv kurulduğundan beri (yaklaşık 9 yıl) **20-25 kişi** parmaklarını kaybetmiştir. Arkadaşlarımızın kaza geçirdikleri yetmiyormuş gibi bir de patron, işyerine zarar vermektan savunma yazdırarak arkadaşlarımızı suçladı. Tüm bunların yanı sıra patron, devlet hastanesinden aldığımız raporları kabul etmiyor. Kendi anlaşmış olduğu hekim tarafından verilen raporları istiyor. Ki bu hekim de öyle her şeye rapor vermiyor. Kaza geçiren arkadaşımız işbaşı yaptığında ise, kaza geçirdiği yerde çalışmaya zorlanıyor. Bunca iş kazası yaşanmasına karşın dava açan kişi sayısı yalnızca ikidir. **Patron, iş kazası geçiren işçi arkadaşlarımıza davacı olmaması karşılığında para teklif etmektedir.**

Çalışma koşullarını ve ücretlerimizi iyileştirmenin, iş güvencesine sahip olmanın, **haklarımıza kavuşmanın tek yolu örgütlü olmaktır**. Bu bilinçle mücadelemize devam etmeli ve örgütlenme çalışmalarımızı **diğer yan sanayi işyerlerine de** yaymaya çalışmalıyız. Oralardaki işçileri de mücadeleye çekmeliyiz. **Kazanmamızın başka yolu yok!** ■

Patronların Oyunlarına Karşı Uyanık Olalım

Kapitalist kriz etkisini derinden hissettirmeye başladıkça birçoğumuz işsizlik ve açlığa mahkûm ediliyoruz. Kural tanımayan toplu işten çıkartmalar, ondan daha zalimi ücretsiz izinler, işten atılmayan işçilere dayatılan uzun çalışma saatleri, kaslarımızı eritip yok eden fazla mesailer, açlığa talim ettiricesine **ödenmeyen ücretlerimiz**, kafamızı kaldırdığımızda gözlerimizi kör eden **işsizlik kırbacı...**

Patronlar sınıfı özellikle bu dönemlerde işlerine geldiğinde kendi yazdıkları kanunları yasal dayanak olarak kullanırlarken işlerine geldiğinde de kendi kanunlarını bile tanımıyorlar. Peki, neler yapıyorlar? “Küçülmeye gidiyoruz” bahanesi ile öncelikle birkaç işçi arkadaşımızı işten atarak nabız yokluyorlar. Yasal dayanakları ise **4857 sayılı yasanın tek taraflı tazminatlı fesih hakkını** öngören **17. maddesi**. İşçileri ansızın toplu bir biçimde işten atan patronlar, tazminatlarımızı kimi fabrikalarda uzun aylara varan taksitlere bölerek kuşa çeviriyorlar. Tazminatların aylara bölünmesi yasal bir uygulama değildir, tamamıyla keyfi bir uygulamadır. Yasal olarak tazminatın **en geç bir ay içerisinde** işçiye ödenmesi gerekir. Fakat patronlar onları zengin ettiğimiz günleri unutup bizleri hem işsiz bırakarak hem de tazminatlarımızı erteleyerek kâr ediyorlar. **İşten atılmalara karşı direnmeli, bunu engelleyemediğimizde de tazminatımızı patrona bırakmamalıyız.**

Bir diğer fatura ödetme yöntemi ise ücretli ya da ücretsiz izinler olmaktadır. Ücretli izine göndermeden önce bizlere (işten atıldığımızı bildiren) **ibraname** imzalatılarak ihbar süremizi ücretli izinler olarak kullanıyorlar. Fakat bir lütuf gibi sunulan bu ücretli izinler işe iade davalarımızı açabilmemizin önünü kesmek için yapılmaktadır. İşe iade davalarının, işten atıldığımızın tebliğinden en geç bir ay içerisinde açılması gerekir. Ücretli izinlerle patronlar bu süreyi uzatarak **dava açma hakkımızı** elimizden alıyorlar. Örneğin sendikalı bir fabrika olan Kent Gıda’da işçiler bu oyuna kurban edildiler ve birçoğu işe iade davası açamadılar.

Ücretsiz izinlerde ise patronların işçinin rızasını alarak, **Bölge Çalışmaya ve İş Kur’a** bildirimde bulunması gerekir. Fakat yasal uygulama patronların işine gelmediği için kestirme yolu tercih ediyorlar. Kimi fabrikalarda işçiler adına bir dilekçe hazırlanarak ücretsiz izinleri işçilerin talebiymiş gibi gösterip zorla imzalatıyorlar. “Ya çıkışını imzala, ya da ücretsiz iznini” diyerek bir tercih noktasına sürükleniyoruz. Örneğin **Akademi Matbaasında** 40’tan fazla işçi bu oyunla ücretsiz izne gönderilerek açlığa talim ettirildi. 4857 sayılı yasanın 40.

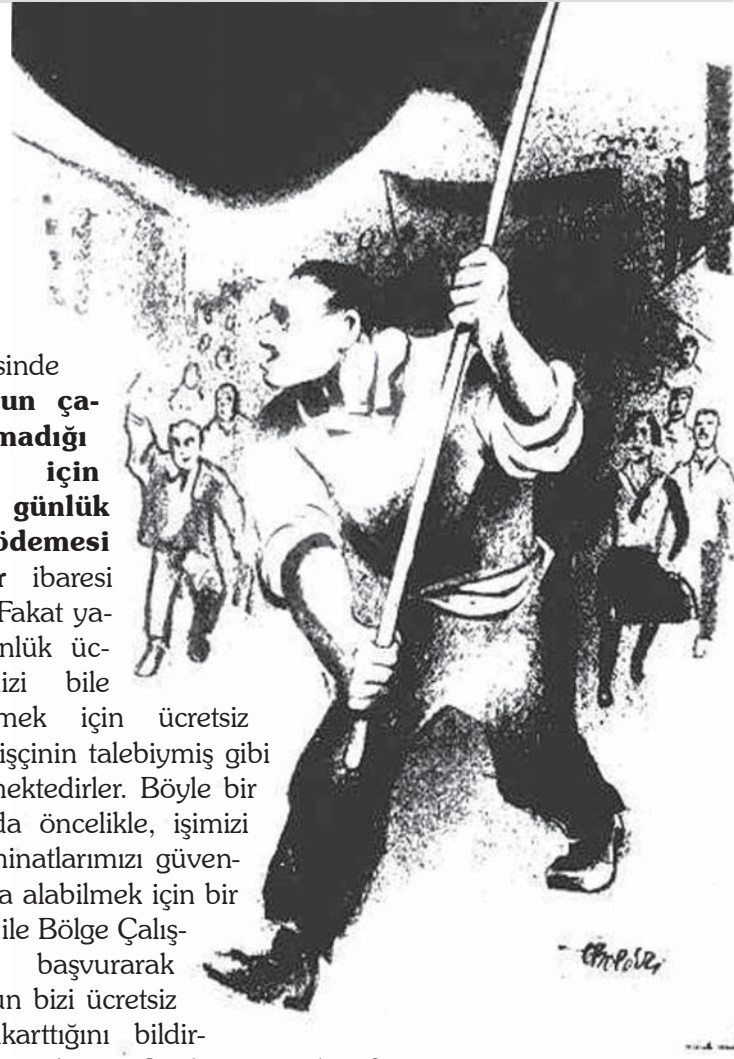
maddesinde **patronun çalıştıramadığı günler için yarım günlük ücret ödemesi gerekir** ibaresi vardır. Fakat yarım günlük ücretlerimizi bile ödememek için ücretsiz izinleri işçinin talebiymiş gibi göstermektedirler. Böyle bir durumda öncelikle, işimizi ve tazminatlarımızı güvence altına alabilmek için bir dilekçe ile Bölge Çalışmaya başvurarak patronun bizi ücretsiz izne çıkarttığını bildirmemiz gerekiyor. Çünkü patronlar, 3 gün üst üste işe gelmedi diye kayıt tutup, **25. maddeye dayanarak** bizleri tazminatsız işten atabilirler.

Bizler sessiz kaldıkça patronların saldırıları artarak devam ediyor. En son uygulamaları ise **ücret kesintileridir**. Emeğimizin karşılığını tam olarak ödemedikleri gibi, ödediklerini de elimizden almaya çalışıyorlar. Oysa iş yasanının 38. maddesinde **ücret kesme cezası** olarak şu yazar: **“İşveren toplu sözleşme veya iş sözleşmelerinde gösterilmiş olan sebepler dışında işçiye ücret kesme cezası veremez.”**

Patronlar tüm bu uygulamaları ya yasal boşluklardan faydalanarak ya da yasadışı uygulamalara başvurarak hayata geçiriyorlar. Bu oyunlar ne ilk ne de sonudur. Patronlar sınıfının kanımızı emen vampirler gibi boğazlarımıza sarıldıklarını biliyoruz. Bu saldırılara karşı ne yapmamız gerektiğini gerek **İşçi Dayanışması** bülteni vasıtasıyla gerekse derneğimizin etkinlikleriyle anlatıyoruz ve anlatmaya devam edeceğiz. Örgütsüz ve dağınık oluşumuzdan güç alan **patronlara karşı panzehirimiz örgütlenmektir**. Derneğimizin çalışmalarına ve faaliyetlerine katılarak, bu saldırılara karşı ne yapabileceğini bilen, birlikten cesaret alan işçiler olarak onların oyunlarını tersine çevirebiliriz.

Patronların dayattıkları hiçbir evrakı imzalama!

Patronların oyunlarında kurban olmamak için sen de ÜİD-DER’e katıl! ■

ULUSLARARASI İŞÇİ DĀYANIŞMASI DERNEĞİ

Krizin Bedelini Ödememek İçin Alanlardaydık

KESK ve DİSK'in düzenlediği "Emek, Barış ve Demokrasi Mitingi"nde on binlerce işçi, işsizliğe, yoksulluğa ve zamlara karşı bir araya geldi. Yaklaşık 80 bin işçi, "krizin faturasını patronlar ödesin, krizin sorumlusu biz değiliz ve sonuçlarına da katlanmayacağız" şiarıyla Sıhhiye Meydanı'na yürüdü. Direnişte olan Philips, Tezcan Galvaniz, Asil Çelik, TEGA ve Ankara Üniversitesi yemekhane işçileri de kendi pankartlarıyla mitingde yer aldılar.

UID-DER'li işçiler de kızıl flamaları, pankartları, dövizleri ve sloganlarıyla miting alanındaydılar. Televizyon ekranlarında polisin sebep olduğu provokasyon dışında başka bir görüntü yer almasa da, alandaki tüm emekçiler hep bir ağızdan sloganlarını haykırdılar, şarkılarını söylediler ve omuz omuza halaylarını çektiler. Bu yürüyüşte UID-DER korteji, alandaki işçi sendikaları ve demokratik kitle örgütleri ile birlikte sermayeye karşı örgütlü bir duruş sergiledi.

Sabahın erken saatlerinden itibaren Ankara'ya kitleler akmaya başlamıştı. Biz UID-DER'li işçiler de mitinge katılmak üzere hazırlıklarımızı tamamlayarak yola çıktık. Şarkılar, marşlar ve sloganlarla geçen yolculuğun ardından, güneş henüz doğmamışken Ankara'ya ulaştık. Bizleri, Ankaralı UID-DER'li kardeşlerimiz karşıladılar ve hemen kahvaltı sofrasına davet ettiler.

Miting saati yaklaştığında hep beraber yola çıkıldı ve Hipodrom'a varılmasıyla kortej oluşturuldu. En önde yer alan UID-DER pankartının arkasında "Krizin Bedelini Patronlara Ödettirelim" yazılı pankart vardı. İşçi sınıfını emperyalist savaşlara karşı hazırlıklı olmaya çağıran "**Kapitalist Sömürüye ve Emperyalist Savaşlara Karşı Mücadele Bayrağını Yükselt**" şiarlı pankart da kortejin en arkasında yerini almıştı. Kızıl flamalar ve şapkalarla kortej adeta kızıl bir gelincik tarlasını andırıyordu. Eldeki dövizler işçi sınıfının krize karşı taleplerini ortaya koyuyordu: "**İşten Atmalar Durdurulsun**", "**Ev Kiraları**

Dondurulsun", "**Kredi Kartı, Elektrik, Su, Doğalgaz Borçları Silinsin**", "**Patronların Muhasebe Defterleri Açılsın**", "**Kapitalizme Karşı Sosyalist Mücadele Bayrağını Yükselt!**"

Hep bir ağızdan büyük bir coşkuyla atılan sloganlar, alanda bulunan diğer emekçilerin de dikkatini çekti. "Krizin Faturası Patronlara", "Sendikasızlaştırmaya, Sigortasız Çalıştırmaya, İşten Atılmalara, Sosyal Hak Gasplarına İzin Vermeyeceğiz!", "Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz!" Diğer kortejlerle yan yana gelindikçe ortak sloganlar karşılıklı olarak atıldı. Sınıf dayanışmasının bu örnekleriyle sloganlar çok daha güçlü haykırıldı. UID-DER'li işçiler olarak, işten atmalara, ücretsiz izinlere ve sosyal hak gasplarına karşı işçi sınıfının sessiz durmayacağını, saldırılara izin vermeyeceğimizi attığımız sloganlarla dile getirdik. Kortejin en önünde yer alan çocuklar da kortejin genelinin sahip olduğu coşkuyla sloganları haykırdılar. Oyuncaklarıyla oynamaktan başka bir rol biçilmeyen çocuklardan farklı olarak, küçük UID-DER'liler, aileleriyle birlikte sınıf mücadelesinin içinde olduklarını gösterdiler. Mevcut eğitim sistemiyle yaşatlarının fikir yürütebilme, sorgulama yeteneklerini kötürümleştiren düzene inat, UID-DER'li çocuklar yarınların sınıf mücadelelerine şimdiden emin adımlarla yürüyorlardı bizlerle...

Bir gün sonra **Gebze'de yapılan mitingde de** UID-DER'li işçiler olarak, pankart, flama ve dövizlerimizle Ankara'da sergilediğimiz coşku ve kararlılıkla yerimizi aldık. Bu mitingde de, yapılan konuşmalarla krizin etkilerine karşı örgütlü durmanın ve mücadele etmenin ne kadar önemli olduğu vurgulandı. İşçilerin **taban örgütlülüğünün** önemine vurgu yapıldı. Bundan önceki mitinglerde olduğu gibi, Ankara ve Gebze mitinginden sonraki mitinglerde de derneğimiz disipliniyle, coşkusuyla ve büyüyen mücadelesiyle yerini almaya devam edecektir.

UID-DER Yürüyor Mücadele Büyüyor!